

да води бой самичка срѣщу 24 неприятелски роти и въ прибавокъ една горска батарея, тъкмо 7¹/₂ часа!

Сутринята — 3 ноември — сърбитѣ изпратили единъ баталионъ прѣзъ с. Божица съ цѣлъ да ни прѣсече пътя отъ къмъ Кюстендилъ и да удари въ тилъ позицията ни. Тѣ извършили това безъ да срѣщнатъ нѣкакво прѣпятствие, защото охраняващия лѣвия ни флангъ подпоручикъ П. се показалъ толкова страшливъ, че щомъ се извѣстилъ за появляването на сърбскитѣ патрули, безъ да изпроводи донесение на позицията и прѣди даже да събере ескадрона си, избегалъ и по пътя разнасялъ небивали ужасии. Най главния виновникъ за обвинението отъ военно полевитѣ сѣдилища въ 1886 г. на нѣколко дубнички граждани въ сърбофилство, е този офицеръ, който и днесъ се намира на служба въ доста завиденъ чинъ.*)

Щомъ се просѣмна, стоящитѣ на позицията видѣли нѣколко сърбски колони, които прѣминжали границата отъ къмъ лѣвия ни флангъ, а подиръ тѣхъ слѣдвали и други. По сигнала „тревога“, ротитѣ бѣгомъ заехж мѣстата си на позицията подъ силенъ неприятелски огънь; Изворската опълченска дружина не се яви никакъ — разбѣгала се, тъй щото, вмѣсто да ни дойде на помощъ 2-а дружина отъ нашия полкъ, избѣга ни и опълчението, и 1-а дружина трѣбваше да се бори едничка срѣщу шестъ! Като забѣлѣзахъ

*) Подпоручикъ П. има смѣлостъта слѣдъ прѣвземането на Пиротъ да ми пише, да не съмъ го забравялъ при прѣдставянето офицеритѣ къмъ награда за колоничкия бой. Това писмо и сега стои въ книгята ми.